

gordijnkappen, in . . . stuc, dat in een vrij donker groene tint is geschilderd.

De voorkamer, thans de gele salon geheeten, maakt intusschen met haar oude gordijnen van gelijke kleur als de wandbespanning en, hetzij ietwat grove, Empire-meubelen ondanks alle veranderingen nog een statigen indruk.

De achterzaal, welke van de binnenplaats haar licht ontvangt, is echter van veel grooter beteekenis (afb. 10 en 16). De bouwheer toch deed een zeer gelukkigen greep door haren cyclus van mythologische schilderingen op te dragen aan den ten tijde der inrichting van zijn huis nog jongen en in Den Haag weinig bekenden Jacob de Wit, den grootsten van onze achttiende-eeuwsche decoratieschilders en wellicht van alle schilders dier periode. Aan de vrije schilderkunst werden blijkbaar toenmaals de beste levenssappen onttrokken door de decoratieve, die in het Hollandsche binnenhuis niet alleen de zolderingen maar ook de wanden met haar voortbrengselen ging overdekken en daardoor voor losse schilderijen weinig plaats over liet. Behangsel-schilders gelijk Aert Schouman en De Moucheron, wier werken ook naar onzen huidigensmaak den naam van kunst ten volle verdienen, behoorden eveneens tot de meest vooraanstaande meesters van hun tijd.

De Wit, ten onrechte vooral bekend om zijn te dikwijls suffe of althans stereotype „grauwtjes”, was juist een groot colorist en bewegingsvirtuoos¹⁾, die uitblonk in uitermate vlot en gratieus geschilderde zolderstukken, wolkenhemels met tal van speelsche zwevende hemelbewoners in steeds andere schikking afbeeldende. De rechterachterkamer van het huis van Van Schuylenburg bezit hiervan een schitterend voorbeeld, dat dank zij eene herstelling in 1913 door wijlen den heer De Wild in uitstekenden staat verkeert. Het toont het voor den schilder typische heldere palet, waarbij warm-roode of rose en blauwe accenten domineeren over de teere kleuren. Dit vroege stuk schijnt zelfs frisscher dan sommige der talrijke latere van dezelfde soort, zooals de plafondschildering in het prachtige gave huis Heerengracht 475 te Amsterdam en vooral de uit Rapenburg 48 te Leiden naar het Mauritshuis te 's-Gravenhage overgebrachte. Veel is hier echter te danken aan de omstandigheid, dat het zolderstuk zich bevindt op de oorspronkelijke, niet van bestemming veranderde plaats met ongewijzigde belichting, al is de aankleding daarvan niet meer geheel dezelfde.

De kunstenaar zelf vestigde er in een zijner beide bewaarde brieven²⁾ aan den bouwheer de aandacht op, dat hij gerekend had op het witte kader van het stucplafond en dat ook bij alle schilderwerk, in bijzonder van de dubbele deur naar de voorkamer met de plafondschildering rekening gehouden moest worden. Het stucplafond nu bleef bewaard en het houtwerk is roomkleurig met goud geschilderd, wat in dit geval zeer wel de oude kleur kan zijn. Drie J D Wit 1720 geteekende dessus-de-porte, elk met twee mythologische

1) Vgl. Jaarverslag Kon. Oudheidkundig Genootschap 1932, blz. 35 e.v.

2) Deze brieven worden binnenkort gepubliceerd in Oud-Holland.